

nař. č. 10/24, a jedině na základě tohoto § 37 bylo možno, aby st-l jakožto důstojník, jmenovaný po dni účinnosti zák. č. 195/20, zařazen byl do vyšší platové stupnice, než která by mu příslušela dle zásadního ustanovení 1. odst. § 5 zák. č. 195/20. Že zařazení st-lovo jest v souhlase s ustanovením cit. 2. odst. § 37, st-l výslovně doznává. Ale pak by mohl nař. rozhodnutí vytýkati nezákonnost jen tenkrát, kdyby mohl tvrditi, že ustanovení 2. odst. § 37 vl. nař. č. 10/24 jest v rozporu se zmocněním, jehož se vládě dostalo článkem XII. zák. č. 152/23, na jehož základě jest ustanovení § 37 vl. nař. č. 10/24 vydáno. Tvrzení takové však stížnost neobsahuje.

Č. 6761.

Státní zaměstnanci (Slovensko): I. Právní poměry býv. uher. veř. úředníků, kteří se po převratě stali čsl. státními úředníky, lze posuzovati jenom podle norem platných v zemích historických, nikoliv podle norem uherských. — II. Čsl. státní úředník finanční správy na Slov. nemá nároku na zápočet služební doby ztrávené ve vlastnosti obecního a župního notáře.

(Nález ze dne 30. září 1927 č. 19.410).

Věc: Dr. Julius S. v L. proti ministerstvu financí o započtení služební doby.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-l jest od července 1919 státním úředníkem fin. správy na Slov., působiv před tím na Slov. jako obecní podnotář a notář, později jako župní podnotář. Nař. rozhodnutím nevyhovělo min. fin. st-lově žádosti o započtení jeho obecní a župní služby do pense pro nedostatek zákonné opory s podotknutím, že o žádosti bylo by později znovu rozhodnouti, až bude upravena otázka započtení nestátní služby do pense státních zaměstnanců.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí nss uvážil:

Byv v roce 1919 jmenován státním úředníkem fin. správy na Slov., stal se st-l, vzhledem k předpisu § 2 ve spojení s odst. 2 § 4 zák. č. 269/20 dnem účinnosti tohoto zák., t. j. dnem 1. května 1920 státním úředníkem pragmatikálním, t. j. státním úředníkem, jenž ve smyslu cit. § 2 podroben jest zákonům a ustanovením pro státní úředníky téže kategorie v ostatních částech republiky Čsl., zejména služ. pragm., jakož i všem zákonům a ustanovením, kterými jsou v ostatních částech republiky Čsl. upraveny služ. a zaopatř. požitky státních úředníků. Sluší tedy i nárok st-lův na započtení určité doby, rozhodné pro výměru výslužného, posuzovati dle norem, jimiž právní poměry tyto upraveny jsou zákonodárstvím platným v t. zv. histor. zemích republiky Čsl., kdežto právní normy býv. státu uherského, recipované zákonem z 28. října 1918 č. 11 Sb., nemohou v otázce, o kterou jest spor, býti uplatněny.

Jest proto lhostejno, jak otázku započtení služ. doby, ztrávené ve službě obecní a župní, do doby rozhodné pro výměru výslužného řeší zák. čl. LXV:1912. Z téhož důvodu nemůže se také st-l dovolávati pro svůj nárok ustanovení statutu býv. župy liptovské, nehledíc ani k tomu, že na sporu není otázka započtení služby ob. notáře do služby župní,

nýbrž otázka započtení služby ob. notáře a žup. podnotáře do doby rozhodné pro výměru výslužného stát. úředníka.

V otázce této není však v okruhu právních norem, jimž dle výkladu nahoře podaného i st-l jest podroben, žádného předpisu, jenž by pro st-le zakládal nárok na započtení nestátní služby veřejné do doby rozhodné pro výměru výslužného.

Pokud st-l svůj nárok snaží se dovoditi z ustanovení zák. č. 210 a 211/20 a vl. nař. ku provedení těchto zákonů vydaných, sluší k těmto vývodům stížnosti pouze poznamenati, že st-l jako stát. úředník fin. správy nepatří ke kategoriím osob, jichž právní poměry jsou upraveny cit. právními normami, neboť není ani ob. neb obv. notářem ustanoveným dle zák. č. 211/20, ani úředníkem žup. nebo služn. úřadu nebo polit. správy při úřadu min. pro Slov. dle zák. č. 210/20; a nelze proto z norem, jež upravují právní poměry těchto kategorií stát. zaměstnanců, nic dovozovati pro nárok st-le jakožto stát. úředníka správy finanční.

Z téhož důvodu nemůže st-l dovozovati právem nárok na započtení zmíněných služ. dob ze skutečnosti, že pens. fondy ob. a obv. notářů přešly podle § 8 zák. č. 211/1920 dnem 15. dubna 1920 do správy min. vnitra.

Č. 6762.

Školství: * Slovem »příjmy« v článku VII. § 17 zákona č. 541/1919 jsou zahrnuty též odměny za vyučování nepovinného předmětu na cvičné škole.

(Nález ze dne 1. října 1927 č. 19.613.)

Prejudikatura: Boh. 3150 adm.

Věc: Josef Sch. v Ch. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty stran odměny za vyučování nepovinnému předmětu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výnosem z 11. října 1924 svolilo min. škol., aby ve IV. a V. třídě cvičné školy státního ústavu učitelského v Ch. bylo zavedeno ve školním roce 1924—1925 nepovinné vyučování češtině po třech hodinách týdních, a to v V. třídě za vedení cvičného učitele Josefa Sch., dnešního st-le, s podmínkou, že převezme tyto hodiny v mezích učebního úvazku. Výnosem z 21. října 1925 svolilo min. škol., aby také ve školním roce 1925—26 bylo zavedeno ve IV. třídě téže cvičné školy nepovinné vyučování češtině, a to ve dvou odděleních po 3 hodinách týdních, aby vyučování ve druhém oddělení se konalo za vedení st-le a aby mu jedna hodina byla honorována.

Koncem roku 1925 domáhal se st-l, aby mu byla opravena odměna, kterou obdržel za toto nepovinné vyučování. Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad této žádosti vzhledem k dosud platnému ustanovení nař. býv. min. vyuč. ze 4. dubna 1918 č. 38.777 ex 17 (min. věstník ročník 1918 str. 99) a výnosu min. škol. ze 7. června 1919 č. 23.954.

O stížnosti, vytýkající tomuto rozhodnutí nezákonnost, uvažil nss takto:

Mezi stranami není sporno, že jde o odměnu za vyučování předmětu